tehase ning naftasaaduste lao, millede tegevus arenes hea eduga kuni tööstuse seismajäämiseni Maailmasõja alguses. Pärast Vabadussõda jätkas M. tööstuslikku tegevust. Ettevõtte aktsioneerimisest (1923) saadik oli M. a./s-i „Jaan Maim“ juhatuse esimeheks; surn. 5. IX 1934 ukj. Tartus.

Richard Maim'ilt saadud andmed; Post. 1934, nr. 242. *K. E. S.*

MAIM, Nikolai, õigusteadlane, eelmise poeg, sünd. 14. II 1884 vkj. Tartus, omandas keskhariduse Tartu kroonugümnaasiumis 1893—1902 ja Peterburi 6. gümnaasiumis 1902—03, õppis õigusteadust Peterburi ja Moskva ülikoolis 1903—09 ning lõpetas kursuse Moskvas 1. järgu diplomiga. Olnud eraviisil prof. A. Challande'i õpilane 1912—14, omandas ta Tartus riigiõiguse magistri astme 1915 ja õigusteaduse doktori astme 1928. Ta on viibinud mitmel korral teaduslikul otstarbel välismail (Inglismaal, Prantsusmaal jm.). M. teenis Vene siseministeeriumis omavalitsuse küsimuste alal 1915—17, oli E. V. siseministri abi ja hiljemini välisministeeriumi juriskonsult 1918—19. Ta on toiminud Tartu ülikooli riigiõiguse prof-i kt. 1919—28 ja korralise prof-na a-st 1928, õigusteaduskonna dekaanina 1919—24, 1931—35 ja a-l 1937. M. oli Asutava Kogu liige 1919—20 rahvaerakonna rühmas ja Tartu ülikooli varanduste Venemaalt tagasitoomise komisjoni liige 1919—20. M-i töödest nimetatagu: „Omavalitsuse edenemiselugu Liivimaa mannermaal“ (Tartu, 1912), „Liivimaa kohalik omavalitsus“ (teoses „Kodaniku käsiraamat“ II, Tartu, 1913), „Parlamentarismist Prantsuse restauratsiooniajal (1814—1830)“ (*Acta* B IX 1, Tartu, 1926), „Парламентаризмъ и суверенное государство“ (*ibid.* B XIV1, Tartu, 1927; doktoriväitekiri), „Parlamentarism ja fašism“ (*ibid.* B XVII4, Tartu, 1929) ja „Völkerbund und Staat“ (*ibid.* B XXIV2, XXVI3, Tartu, 1931—32).

Isikl. kogutud andmed. *R. R.*

***MANNINEN, Ilmari Justus Andreas,** soome etnograaf, kinnitati nov-s 1928 Soome Muinasteadusliku Toimkonna (resp. Soome Rahvusmuuseumi) etnograafilise osakonna juhatajaks ja lahkus Eestist jaan-s 1929. Ta oli ühtlasi nov-st 1933 juulini 1934 Soome riigiarheoloogi kt. ja a-st 1929 soome-ugri rahvateaduse dots. Helsingi ülikoolis ning 1929—31 ühtlasi prof-i kt. seals. M. viibis 1934—35 terve a. uurimisteekonnal Balkanimail ja suri tagasijõudmise järel peatselt 14. VI 1935 ukj. Helsingis. — M-i viimased eluaastad on olnud eriti viljakad. Ta teoseist väärivad tähelepanu õige üksikasjaline „Eesti rahvariiete ajalugu“ (Tartu, 1927) ja ülevaatlik teos „Soome sugu rahvaste etnograafia“ (Tartu, 1929), mis ilmus ka soome (Porvoo, 1929) ja saksa (Leipzig, 1932) keeles. Ta kapitaalsemaiks teoseiks on „Die Sachkultur Estlands“ I, II (Tartu, 1931, 1933; III köide jäi autori surma tõttu koostamata), samuti soome-ugri rahvaste etnograafiat käsitlev töö „Suomen suku“ III (Helsingi, 1934). Peale väiksemate tööde, nagu „ERM-i rahvateaduslikkude kogude juht“ (eesti ja saksa keeles, Tartu, 1928), on M. avaldanud viimaseil eluaastail suure hulga artikleid nii välismail kui ka Soomes, eriti ajakirjas *Eurasia Septentrionalis Antiqua*, mille kaastoimetajaks ta oli alates 1930. Vaatamata oma varasele surmale on M. saanud Eesti etnograafilise uurimistöö rajajaks ja on jätnud ka soome-ugri uurimistöö alal püsivaid jälgi; ühtlasi on ta olnud väga osavakäeliseks juhiks tegelikus muuseumitöös.

Post. 1935, nr. 163 (F. Leinbock); ERM-i Aastaraamat XI 1935 (1937; F. Linnus); „Virittäjä“ 1935, lk. 393—395 [K. Vilkuna]; Baltic Countries I, 2, 1935 (A. Fischer); *Eurasia Septentrionalis Antiqua* X (1936), lk. 1—4 (A. M. Tallgren).

F. L.

MANSIKKA, Viljo Johannes, soome folklorist, sünd. 7. X 1884 ukj. Viiburis äriomaniku pojana, õppis Helsingi ülikoolis a-st 1903, omandas 1910 dr. phil. astme, oli 1910—27 Helsingi ülikooli slaavi ja võrdleva rahvaluule dots. ja on a-st 1927 rahvaluule ülemäärane prof. Ta on viibinud rohkeil uurimisrännakuil välismail, ms. mitmel korral ka Tartus. — M. on K. Krohn'i (vt. ka *Suppl.*) silmapaistvamaid õpilasi ja soome-slaavi suhete uurijaid eriti rahvalaulude, -usundi ja nõiasõnade alal. Ta tähtsaimaiks uurimusiks on väitekiri „Über russische Zauberformeln mit Berücksichtigung der Blut- und Verrenkungssegen“ (Suomalaisen Tiedeakatemian Toimituksia B I, 3, 1909) ja „Die Religion der Ostslaven“ (FFC, 43, 1922).

Eesti biograafilise leksikoni tÃ ƒÂ¤ienduskÃ ƒÂ¶ide, 1940, lk. 195